

คดีบัตรเครดิต

พุ่มรัก พานสิงห์ ยืนข้างทางเครื่องสลิปแปดนาง เวลาคือห้าทุ่ม สถานที่คือคาเฟ่ เบื้องหน้าคือแขกที่มาดื่มกิน

พุ่มรัก พานสิงห์ เอ็นเพลง “พี่ไม่อยากเป็นนักร้อง...งง ในเมื่อน้อง... งงไม่รักกะพี่...”

เขาร้องเพลงพลางเดินไปตามโต๊ะอาหาร แม่ยกหลายคนคล้องพวงมาลัย ให้เขา นักร้องโค้งให้ สาวใหญ่ชุดม่วงที่โต๊ะริมทางออกแอบหอมแก้มของเขา เสียงปรบมือดังกราวเมื่อจบเพลง นักร้องเดินกลับห้องพัก ทางเครื่อง ขวักไขว่

ผู้จัดการคาเฟ่เดินตามมาติด ๆ

“พี่ครับ ถ้าพี่วาง ผมขอคุยกับพี่หน่อย เรื่องคอขาดบาดตาย”

“ตามมาที่ห้องละครัลล์”

พุ่มรัก พานสิงห์ เปิดประตูห้องพัก พบว่าใครคนหนึ่งรอเขาอยู่ สาวใหญ่ ชุดม่วงคนที่หอมแก้มของเขาในที่สาธารณะ จำได้ว่าหล่อนชื่อฉนวนปราง เคย มาหาเขาสองสามครั้ง

ผู้จัดการเหลือบมองแขกสาว บอกพุ่มรักว่า “เดี๋ยวผมค่อยมาแล้วกัน”

สาวใหญ่ยิ้มหวาน “พุ่มรักจ๊ะ ฉันทำของหาย ช่วยตามสืบให้หน่อยนะ จ๊ะ”

“อะไรหายหรือครับ?”

แฟนเพลงยกมือแตะหน้าอก

“มันเคยอยู่ในนี้ แต่ตอนนั้นมันหายไปแล้ว”

“อะไรหาย? ยกทรงหรือกางเกงใน?”

“บ้า! วุ้ย! พุดอะไรก็ไม่รู้”

“สร้อยคอ?”

“ไม่ใช่ มีค่ากว่าสร้อย”

“อะไร?”

สาวใหญ่ชุดม่วงหยิบมือพุ่มรักไปแตะที่หน้าอกของตนเอง

“หัวใจของฉันทะชี่ หายไปแล้ว”

จิ้มที่หน้าอกพุ่มรัก “มาปลัดหลงอยู่แถวนี้รีเปล่าละจ๊ะ?”

ปลัดสาวใหญ่เผลอเข้ากอด พุ่มรัก พานสิงห์

นักร้อง-นักร้องตาเหลือก ร้อง “ไม่ตื่นะ... คุณนาย...”

“ดีชี่ ทำไม่ไม่ดี...”

ในนาทีวิกฤติ ผู้จัดการวิ่งหน้าตื่นเข้ามาบอก “พี่พุ่มรัก เรื่องด่วน ไอ้พวย ถูกรถชน อากาศสาหัสมาก พี่ต้องรีบไปดู”

พุ่มรัก พานสิงห์ บอกสาวใหญ่ “ขอตัวก่อนนะครับ คุณฉนวนปราง เรื่องด่วนมาก เด็กของผมมีเรื่อง”

พุ่มรัก พานสิงห์ นั่งในห้องของผู้จัดการ

เขาถอนใจยาว

“ขอบใจนะที่มาช่วยทันเวลา แต่मुखไอ้พวยถูกรถชนนี่มีงี่เข้ามาหลายทีแล้ว นะ”

ผู้จัดการกุมหน้าอก ชักตาตั้ง “โอย! มันเคยอยู่ในนี้ แต่ตอนนั้นมันหายไปแล้ว...”

“กวนตีน”

“คราวนี้ถึงตาพี่ช่วยผมบ้าง”

“ผู้หญิงชุดม่วงยังอยู่ในห้องกูรีเปล่า?”

ผู้จัดการชะงักหน้าออกไปดูนอกห้อง

“แม่คนนั้นกลับไปแล้ว”

“จั้นตามมาคุยกันที่ห้อง?”

เขากลับไปที่ห้องพักเพื่อเปลี่ยนชุด ผู้จัดการตามไปบอกว่า “พี่ช่วยผม หน่อยเถอะ เรื่องคอขาดบาดตาย”

พุ่มรัก พานสิงห์ ยื่นมือออกไป

“เอามาก่อน”

“เอาอะไรครับ?”

“วันนี้วันอะไร?”

“วันพุธ”

“ไม่ใช่ วันพุธ”

นักร้อง-นักสืบจิ้มนิ้วที่ปฏิทิน

“วันนี้เป็นวันสุดท้ายของเดือน”

ผู้จัดการยื่นเงินปีหนึ่งมาให้

“เตรียมไว้แล้ว ค่าวงดนตรีของพี่ ใครจะกล้าลืม”

“ไม่จริง มึงนะแกล้งลืมเป็นประจำ”

นักร้องยึดเงินใส่กระเป๋า

“เฮ้อ! ว่าไง ที่ว่าเรื่องคอขาดบาดตายนะ เมียหายหรือ?”

“หายไม่กลัว กลัวไม่หาย”

“จริงหรือ? เห็นมึงเจอเมียเหมือนหมูเจอเสื่อ”

“ถ้าเป็นหมู ผมก็เป็นหมูป่า มีเขี้ยว”

นักร้องนักสืบหัวเราะ

“ปากดี เฮ้อ! ปัญหาของมึงคืออะไร?”

“จู่ ๆ ผมก็ได้ใบแจ้งหนี้ของบัตรเครดิตให้จ่ายค่าเพชร”

“ก็มึงซื้อให้ใครเล่า?”

“เปล่าซื้อเลย สิ้นเดือนบิลมาถึง เมียผมเห็นรายการซื้อสร้อยเพชร

ไววายบ้านแทบแตก เพราะคิดว่าผมซื้อให้ผู้หญิงอื่น”

“อ๊ะ! มึงนี่ก็เจ้าชู้ไม่หยอก”

“โธ่! ผมไม่กล้าหยอก เมียดูว่าเสื่อ”

“มึงไม่ได้ซื้อแน่หรือ?”

“แน่ซีพี่”

“มึงลืมบัตรไว้ที่ไหนรึเปล่า?”

“เปล่า บัตรอยู่กับตัวผมตลอดเวลา เช็กกับทางบริษัทบัตรเครดิตแล้ว

เขายืนยัน มีใบเสร็จกับลายเซ็นของผมถูกต้อง”

“วันนี้มึงมาไปซื้อให้สาวไหนรึเปล่าวะ แล้วลืม”

“เปล่าจริง ๆ สาบานได้ วันนั้นไปกินข้าวที่ร้านอาหาร ไม่ได้ทำอะไร”

“มึงกลัวกูทำงานมากหรือไง?”

“โธ่ ถ้าพี่ไม่ช่วย ผมถูกเจียนแน่”

“สมควร เจียนแล้วเอาผูกกับลูกโป่งแบบที่กำลังนิยม”

“ตกลงพี่พี่มึงรักช่วยผมนะ...”

“เออ! ช่วยซี มึงเป็นผู้มีพระคุณช่วยกูรอดจากการถูกคุณนายปล้ำ”

สายตา พี่มึง พานสิงห์ เหลือบเห็นชายคนหนึ่งเดินผ่านหน้าห้อง เขาเรียก

“ไอ้เสก มึงจะแอบย่องไปไหน?”

“เปล่าย่องครับพี่”

เสกเดินเข้ามาเงียบ ๆ

“มึงกลัวกูเห็น เพราะกลัวกูทวงเพลงของกูที่มึงยังแต่งไม่เสร็จใช่ไหม?”

คนแต่งเพลงบอก “เสร็จแล้วพี่ ชุดนี้เด็ดมาก”

“ไหนเอามาฟังกันหน่อย”

“ไม่สะดวกครับพี่”

“ไม่สะดวกมึง หรือว่าไม่สะดวกกู?”

“ไม่สะดวกแก่เราทั้งสองครับพี่ เพราะมันหายไปแล้ว”

“หมายความว่าไง?”

“เมื่อคืนผมแต่งเพลงเสร็จก็กลับบ้าน ระหว่างทางจอดที่สี่แยก มัน

เปลี่ยวมาก รถคันหนึ่งตามผมมา คนร้ายวิ่งลงมาจี้ทรัพย์สินของผมไปหมด”

“รวมทั้งเพลงที่มึงเพิ่งแต่งเสร็จด้วย?”

“ถูกต้อง”

“คนร้ายขับรถอะไร?”

“เซฟิโร”

“สีอะไร?”

“สีขาว”

“สภาพรถเป็นไง?”